

Γράφει ο **Ταξιάρχης Ευσταθίου***

Ας ξεκινήσουμε με ένα χρήσιμο σχόλιο του Ν.Μπογιόπουλου σε άρθρο του στις αρχές του Φλεβάρη, όπου υποστηρίζει ότι «είναι πολιτική αχρωματοψία να λες ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι «ίδιος» με τη ΝΔ» και ας το κρατήσουμε για τη συνέχεια.

Εδώ και 20 περίπου ημέρες η πλειοψηφία της κοινωνίας παρακολουθούσε, με ομολογουμένως ασυνήθιστα μεγάλο ενδιαφέρον, τη διαπραγμάτευση μεταξύ της νεοεκλεγείσας κυβέρνησης -με κορμό- το ΣΥΡΙΖΑ και των «εταίρων» στην Ε.Ε. Το αυξημένο αυτό ενδιαφέρον πηγάζει κυρίως από την προσδοκία της εργαζόμενης πλειοψηφίας ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα κέρδιζε κάτι περισσότερο υπέρ τους.

Σε αυτό το διάστημα έγιναν δυο μεγάλα συλλαλητήρια στο Σύνταγμα με συμμετοχή αρκετών πολιτικών χρωματισμών, μεταξύ αυτών και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Το κυβερνητικό στρατόπεδο χαρακτήρισε αυτές τις διαδηλώσεις συλλήβδην φιλοκυβερνητικές ενώ η ηγεσία του ΚΚΕ δέχτηκε με χαρά αυτό τον χαρακτηρισμό, αφού συμπεριελάμβανε και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, χαρακτηρίζοντάς την επιπλέον «παρατημένη νύφη» και προσάπτοντάς της ότι «επιχειρεί να καλλιεργήσει αυταπάτες στο λαό».

Ενώ λοιπόν η διαπραγμάτευση εξελισσόταν, **η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κατέβηκε στις συγκεντρώσεις με το δικό της πλαίσιο, χωρίς καμιά φιλοκυβερνητική διάθεση, κινούμενη στη λογική να βάλει πίεση στην Κυβέρνηση**, επιχειρώντας να δημιουργήσει πολιτικά γεγονότα, να κινητοποιήσει τους εργαζόμενους και να νιώσει η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και το Ευρωδιευθυντήριο ότι κάτι αρχίζει να κινείται από τα κάτω. Προφανώς και θα μπορούσαν να γίνουν περισσότερα. Εδώ μπορεί κανείς να πει ειρωνικά ότι «σκιάχτηκαν» οι διαπραγματευόμενοι από τα πανό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Δεκτό αυτό, αλλά δεν είναι αυτό το μείζον ζήτημα.

Όπως ορθά υποστηρίζει παραπάνω ο Ν.Μπογιόπουλος, έτσι και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επίσης δε θεωρεί την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ όμοια με την κυβέρνηση της ΝΔ, και άρα δεν θεωρούσε τη διαπραγμάτευση σκέτη «διαφημιστική απάτη» όπως λέει το ΚΚΕ. Υπήρξε όντως διαπραγμάτευση με αιτήματα που αφορούσαν την εργαζόμενη πλειοψηφία, ακόμα και με την έννοια της «μείωσης του μαστιγώματος», υπήρξε εκβιασμός και φυσικά υπήρξε και ήττα. Κανένας σοβαρός μαρξιστής δεν περίμενε ο ΣΥΡΙΖΑ να βγει καθολικός νικητής από αυτή τη διαπραγμάτευση και να αλλάξει πρόσημο στο μνημόνιο, μετατρέποντάς το σε μνημόνιο σε βάρος του κεφαλαίου και υπέρ της εργασίας. Όπως επίσης και **κανένας σοβαρός μαρξιστής δεν πρέπει να αποκλείει το γεγονός ότι μια πιο «αδιάλλακτη» στάση του ΣΥΡΙΖΑ, σε συνδυασμό ίσως και με άλλα γεγονότα, πιθανόν να οδηγούσε σε πολιτική κρίση και αστάθεια με προϋποθέσεις όξυνσης της ταξικής πάλης**. Αυτό είναι κάτι που πρέπει να το έχουμε υπόψη μας και να το επιδιώκουμε, εκτός βέβαια εάν κάποιος δεν επιθυμεί την πολιτική αστάθεια του καπιταλιστικού συστήματος και προτιμά την πολιτική κανονικότητα.

Κάπου εδώ όμως αρχίζουν τα δύσκολα για την ηγεσία του ΚΚΕ.

Σε συνάρτηση με όλα τα προαναφερθέντα, μπαίνει ένα πολύ απλό αλλά και ταυτόχρονα σκληρό ερώτημα: **Τι ακριβώς έκανε η ηγεσία του ΚΚΕ όλο αυτό το διάστημα όσο γυρνούσε η μπίλια της διαπραγμάτευσης; Έβαλε με κάποιο τρόπο πίεση ώστε να εμποδίσει, να δυσκολέψει ή να μπλοκάρει μια αρνητική συμφωνία και ένα νέο μνημόνιο, το οποίο μάλιστα το περίμενε; Με αφορμή το έκδηλο ενδιαφέρον της εργατικής τάξης, την αγωνία και τον αναβρασμό της, τη σαφή**

αυξημένη αυτοπεποίθηση και ψυχολογία, με όλα αυτά δηλαδή δεδομένα, έκανε καμία κίνηση ώστε να τα μετατρέψει σε δημιουργική δράση με ταξική κατεύθυνση;

Βρισκόμαστε σε μια χρονική συγκυρία που το κατεξοχήν κόμμα του κεφαλαίου μόλις υπέστη βαριά ήττα - νωπή ακόμα-, που τα λοιπά μνημονιακά αποκόμματα συνετρίβησαν, που οι φασίστες είναι απομονωμένοι και που έχουμε μια φρεσκοεκλεγμένη κυβέρνηση με κορμό ένα κόμμα, το οποίο έχει **με διαφορά τους ισχυρότερους δεσμούς με την εργατική τάξη από κάθε άλλο κυβερνών ή συγκυβερνών κόμμα και άρα είναι αρκετά ευάλωτο σε από τα κάτω πιέσεις**. Σε μια τέτοια στιγμή, οπωσδήποτε πιο ευνοϊκή για τις ταξικές δυνάμεις από πριν, η ηγεσία του ΚΚΕ είχε συναρμολογήσει κάποιο σχέδιο για να οδηγήσει τα πολιτικά πράγματα προς μια δυναμική αντίδραση της εργατικής τάξης; Τι ακριβώς έκανε τέλος πάντων, έκανε κάτι;

Η απάντηση είναι εξωφρενικά δραματική: **Δεν έκανε τίποτα. Δεν έκανε απολύτως τίποτα. Παρά μόνο περίμενε -παραφύλαγε ουσιαστικά- να συντριβεί ο ΣΥΡΙΖΑ και αμέσως μετά την ήττα και τη συνθηκολόγηση, βγήκε στα κεραμίδια**. Σε είκοσι μέρες δεν κατάφεραν να κάνουν τίποτα, αλλά όταν τέλειωσε η διαπραγμάτευση και η μπίλια έκατσε δείχνοντας νέο μνημόνιο, πρόλαβαν και έκαναν ουκ ολίγα πράγματα μέσα σε δυο-τρεις μέρες: Φτιάξαν σατυρικό βιντεάκι (σωστό βέβαια) που κοροϊδεύουν τον Τσίπρα, κατέθεσαν πρόταση νόμου στη Βουλή τριάντα (!) σελίδων που απαιτεί μάλιστα και μια σχετική νομοτεχνική δουλειά, και τέλος, διοργάνωσαν και προπαγάνδισαν το αντικυβερνητικό συλλαλητήριο της Παρασκευής 27 Φλεβάρη.

Ειδικά για το νομοσχέδιο που κατέβασε, πρέπει να πούμε ότι το ΚΚΕ επιδιώκει την κατάργηση όλων των μνημονίων **μέσα στη βουλή με μια απλή ψηφοφορία βουλευτών!** Έπαψε να ισχύει πλέον ότι τα μνημόνια δεν σκίζονται στα κοινοβούλια αλλά στο δρόμο, και ότι δεν πρέπει να σπέρνουμε κοινοβουλευτικές αυταπάτες στον κόσμο δημιουργώντας του την ψευδαίσθηση ότι αρκεί μόνο μια ψηφοφορία στη βουλή για να καταργηθούν; Αν δεν είναι η πράξη αυτή «διαφημιστική απάτη» και επικοινωνιακό τρυκ, τότε τι είναι;

Για να μην κοροϊδευόμαστε λοιπόν, τα είχαν όλα έτοιμα και απλά περίμεναν να ηττηθεί ο ΣΥΡΙΖΑ. **Μόνο που εδώ υπάρχει ένα ακόμα σοβαρό πρόβλημα: η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ είναι ταυτόχρονα και ήττα της εργατικής τάξης, αφού συνεπάγεται αντιλαϊκά μέτρα**. Τι έκανε άρα η ηγεσία του ΚΚΕ; Περίμενε -καρτερούσε- να έρθουν τα αντιλαϊκά μέτρα για να το εκμεταλλευτεί πολιτικά σε βάρος του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή είναι μια χαρακτηριστική περίπτωση εφαρμογής του καταστροφικού και διαχρονικού δόγματος της ηγεσίας του Περισσού πως **«ότι είναι καλό για το κόμμα, είναι καλό και για την τάξη»**. Δηλαδή ένα ακόμα μνημόνιο μπορεί να είναι και καλό, αφού πολύ πιθανό να δυναμώσει το κόμμα. Όσο για την εργατική τάξη και τα δεινά της, αυτά είναι απλώς παράπλευρη απώλεια.

Το συμπέρασμα είναι ότι η ηγεσία του ΚΚΕ επιλέγει τελικά την επιστροφή στην κανονικότητα της ομαλής μνημονιακής κατάστασης και της καταγγελίας των πολιτικών αντιπάλων. Η στάση της αυτή ήταν μια στάση ηττοπάθειας και μικροκομματικού τυχοδιωκτισμού, αφού ουσιαστικά έκαναν την εκτίμηση ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα ηττηθεί και απλά περίμεναν ώστε να επιβεβαιωθούν και να το εκμεταλλευτούν προς όφελός τους. Όμως ένας παλιός θεωρητικός, που το έπαιζε και μαρξιστής, είχε πει μια σωστή κουβέντα κάποτε: δεν αρκούν μόνο οι σωστές εκτιμήσεις και ερμηνείες, πρέπει να αλλάξουμε και τον κόσμο.

Κλείνοντας και για να μιλήσουμε λίγο και στη γλώσσα σας, αγαπητοί φίλοι του ΚΚΕ, ακόμα και να ήταν «παρατημένη ύφη» ΑΝΤΑΡΣΥΑ όπως λέτε, γνωρίζετε καλά ότι είναι μικρή ακόμα, πράγμα που σημαίνει ότι ακόμα και έτσι να ήταν τα πράγματα θα είχε την ευκαιρία να βολευτεί στο μέλλον. Το μεγάλο πρόβλημα όμως, και μην παριστάνετε πως δεν το βλέπετε, το έχετε εσείς, οι γεροντοκόρες..

***Μέλος ΑΝΤΑΡΣΥΑ / ΟΚΔΕ Σπάρτακος**